

ZONDAG 19

De Middelaars heerschappij van Christus

Psalm 72 : 8 en 10
Lezen: Openbaringen 20
Psalm 110 : 1, 2, 6, 7
Psalm 97 : 1 en 7
Psalm 98 : 4

Geliefden, het Woord dat wij u thans willen prediken is naar Zondag 19 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 50, 51 en 52.

Vraag 50: Waarom wordt daarbij gezet: Zittende ter rechterhand Gods?

Antwoord: Dewijl Christus daarom ten hemel gevaren is, opdat Hij Zichzelf daar bewijze als het Hoofd Zijner Christelijke Kerk, door Wien de Vader alle ding regeert.

Vraag 51: Wat nuttigheid brengt ons deze heerlijkheid van ons Hoofd Christus?

Antwoord: Eerstelijk, dat Hij door Zijn Heiligen Geest in ons, Zijn lidmaten, de hemelse gaven uitgiet. Daarna, dat Hij ons met Zijn macht tegen alle vijanden beschut en bewaart.

Vraag 52: Wat troost u de wederkomst van Christus om te oordelen de levenden en de doden?

Antwoord: Dat ik in alle droefenis en vervolging met opgerichten hoofde even Denzelfde, Die Zich tevoren om mijnentwil voor Gods gericht gesteld en al den vloek van mij weggenomen heeft, tot een Rechter uit den hemel verwachte, die al Zijn en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen, maar mij met alle uitverkorenen tot Zich in de hemelse blijdschap en heerlijkheid nemen zal.

In deze zondagsafdeling zien we, hoe Christus Zijn Middelaarsheerschappij volvoert:

1. Zittend ter rechterhand Gods
2. Besturend Zijn gemeente
3. Wederkomend ten oordeel

Aan de hemelvaart van Christus is onlosmakelijk het zitten aan de rechterhand Gods verbonden. Hij is naar de hemel gevaren. Hij is met eer en

heerlijkheid bekleed. Hij is de hemel binnengegaan en de heiligen en de engelen hebben zich voor Hem nedergebogen en God de Vader heeft Hem doen zitten op de plaats der ere. Niet alleen was het de plaats der ere, maar het was ook de plaats van macht en majesteit. Het was de plaats waarin Hij van God de scepter ontving, om voortaan hemel, zee en aarde te regeren.

Mij, zegt Hij, is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde. Als God behoefde Christus deze macht niet te ontvangen, want Hij had reeds die macht. Maar als Middelaar Gods en der mensen heeft Hij deze heerschappij ontvangen, die Hij zal volvoeren, totdat Hij straks het koninkrijk aan Zijn Vader zal wedergeven, waarin Hij ook Zelf de Vader zal onderworpen zijn en God zal zijn alles en in allen. Dan zal het zijn, alsof er nooit zonden op aarde geweest waren, alsof er nooit een Middelaar vanwege de zonden nodig geweest was. Dan zal God zijn alles en in allen. Dan zal de kerk volmaakt zijn. Dan zal satan met zijn dienaren voor eeuwig in de hel geworpen zijn en dan zal in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde vrede en gerechtigheid wonen tot in aller eeuwen eeuwigheid.

Welnu, zolang zit Christus nog aan de rechterhand des Vaders, totdat Hij wederkomt om te oordelen de levenden en de doden. Waarom, zegt de onderwijzer, zit Hij aan Gods rechterhand? Heeft dat nog iets meer te betekenen, dan dat we zondermeer zeggen, dat Jezus Christus naar de hemel gevaren is? Ja, dat heeft zeker nog een zeer speciale betekenis. Dat is de "troonsbestijging" van Christus. Nee, niet zo, alsof de Vader afstand gedaan had van de regering over de wereld, maar de Vader zal voortaan door Christus de wereld regeren.

De Vader heeft het wereldbeleid in de hand van Zijn Zoon gegeven. Die zal in Zijn naam, volgens Zijn woord en met Zijn macht bekleed, hemel, zee en aarde regeren. Daartoe moest Hij zitten aan de rechterhand Gods.

Vanzelf moeten wij hier niet denken aan een natuurlijke rechterhand, want God is een Geest en Die heeft geen handen, ogen of oren, maar God heeft dat menigmaal zo neergeschreven in Zijn Woord, opdat we enige bevatting zouden kunnen hebben van het goddelijk wezen. In God is alles Geest. Hij heeft geen troon en geen rechterhand. Maar hiermede wordt in beeldspraak de macht uitgedrukt, die Christus gekregen heeft om te regeren. Nadat Hij voldaan had aan de eisen van het goddelijk recht, belette niets meer de Vader om de teugels van het godsbewind in de handen van Christus te leggen. Christus had Zich betoond te zijn het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegdroeg.

Welnu, wat zou de Vader dan beletten om dit Lam tot Uitvoerder te maken van al Zijn besluiten? Dit Lam, dat betoond heeft in de staat Zijner vernedering niets anders te willen doen, zelfs ten koste van Zijn leven, dan de wil des Vaders te volbrengen. Nu zou Hij ook met middelaarsheerschappij de wereld, en al wat daarin is, mogen regeren.

Zie hier de vrucht op de vernedering van Jezus Christus. Hij is met zeer grote eer verhoogd. In Zijn hand is het rijkszwaard gegeven. Hij heeft macht over

dood en leven, over vriend en vijand, engel en duivel, in de hemel en op de aarde. Dewijl Christus daarom ten hemel gevaren is, opdat Hij Zichzelf daar bewijze als het Hoofd Zijner Christelijke Kerk, door Wien de Vader alle ding regeert. Hij is dus in de eerste plaats het Hoofd van de kerk. Ja, daar gaat het dus inzonderheid om, wil de onderwijzer zeggen. Hij regeert wel de hele wereld, maar 't gaat in de eerste plaats om de kerk.

Maar hoe zou Hij die kerk nu kunnen regeren? Hoe zou Hij nu vijanden tot vrienden kunnen maken, hoe zou Hij de uitbreiding van het Evangelie kunnen bevorderen, indien Hij niet tevens de macht had over de duivel en al de volkeren der wereld? Daarom gaat in de eerste plaats Zijn heerschappij ten goede over de kerk. Dat is de hoofdzaak, daar gaat het om. Daarin zal God het meest verheerlijkt worden. Daarnaast regeert Hij ook over alles wat in de hemel en op de aarde is. Over engelen en duivelen, vorsten en volkeren. Wat staan we daar toch weinig bij stil; wanneer we in de krant lezen, dat er weer grote uitvindingen gedaan zijn, dat ze raketten hebben uitgevonden, die elke willekeurige plaats op aarde met hun dodelijke lading kunnen treffen. Ach, dan bekruipt ons wel eens de vrees, als we denken aan de toekomst. We worden bang, als we de grootspraak van de machtigen der aarde horen, die zeggen, dat ze door één druk op de knop een heel land in de as kunnen leggen. Of een heel werelddeel kunnen vernietigen, zonder een hand ernaar uit te steken, door middel van de dodelijke wapens, die door de mens gemaakt zijn en tot verdelging der mensheid kunnen worden aangewend.

Wie schrikt er niet, als we dergelijke berichten lezen. Alle samensprekingen over vrede mislukken, terwijl het oorlogstuig opeen gestapeld wordt. Het een na het ander wordt uitgevonden. Wapens, die vorig jaar nog machtig leken, waar velen hun vertrouwen op stelden, die zijn volgend jaar waardeloos, omdat òf men met vernieuwde en trefzekerder wapens zichzelf verdedigen kan òf anderen kan verwoesten.

Als we dat zo alles horen, dan zouden we gaan twifelen of Christus de wereld wel regeert. Dan zouden we meer onze oren te luisteren gaan leggen naar de conferenties, die in Genève of waar dan ook, gehouden worden, dan dat we luisteren naar Gods Woord; ons geopenbaard voor vele eeuwen en door de onderwijzer ons nader ontvouwd in deze 19e Zondag, waar hij zegt: Opdat Hij Zichzelf daar bewijze als het Hoofd Zijner Christelijke Kerk, door Wien de Vader alle ding, ja, let er wel op, alle ding regeert!

Er staat niet: door Wien de Vader de *kerk* regeert, maar *alle ding*. Daar vallen ook de groten van de aarde onder. Ook de verschrikkelijke wapenen, waar we menigmaal meer voor vrezen, dan voor God. Die zijn ook onder dat "alle ding" begrepen en die worden nu door Christus geregeerd. Niemand kan die knop indrukken, als er een volk is, dat in 't gebed aan Gods troon smeekt om de uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Maakt u maar niet bang. Alles wordt door Christus bestuurd, Die het heil van Zijn kerk op het oog heeft en nooit zal een van de vijanden ook maar een stad kunnen verdelgen, als er nog één zal moeten worden toegebracht, als er nog één zuchter is, die 't om de eer van

God te doen is.

O, wat geeft dit een troost, wanneer we hierover mogen peinzen en mediteren, dat de Vader door Christus alle ding regeert. Hij is Dezelfde, Die eenmaal onze landpalen door ging en onze blinden ziende maakte en onze doden opwekte en de armen het Evangelie verkondigde. Hij is nog Dezelfde, op Wie niemand tevergeefs een beroep doet. In Zijn hand zijn de teugels van 't wereldbewind gelegd. Dan is er voor u ook niets te vrezen, als u zulk een Koning tot vriend hebt, Die zelf de hele wereld regeert.

Ach, waar bent u dan zo verschrikt over? Hoe het dan ook gaat; *dan gaat het altijd goed*, want Hij heeft het heil van Zijn kerk op 't oog. Als u door genade een vriend mag zijn van Jezus, en die goede keus mag doen, en de zijde van Jezus kiest, ach, dan hebt u niets te vrezen. Hij regeert door Zijn sterke hand de hemel en de aarde en al wat daarin is. Alles draait om die ene kerk, en alle dingen werken mee ten goede!

Zo lijkt het wel eens niet. Zie die lijn maar eens lopen, vanuit het Paradijs, door het gezin van Jakob, of eerst al van Abraham en van Izak. Zie dat verbondsvolk maar in de strijd tegen het machtige Edom. Zie het maar bedreigd door de Kanaänieten, zie het maar bedreigd door het farizesme, bij de komst van Christus. Altijd weer opnieuw waakt Hij over Zijn kerk. Ook in onze kerkgeschiedenis zijn er tijden dat we zeggen: Ach, wat zal er nog terecht komen van de kerk des Heeren. Zie maar eens die eerste tijd in de Christenkerk, toen Nero en Domitianus het gemunt hadden op de ondergang van alle christenen. Dan lijkt het wel, of Nero regeert, in plaats van Christus.

De regering van Christus is niet iets, dat je altijd maar goed kunt zien! Het is meer een zaak van geloof, dan iets, dat we altijd dadelijk zien met de ogen. Een geloofsstuk, ook al gaat het anders, dan dat we ons hebben voorgesteld. Ook al vloeit het bloed der martelaren overvloedig, gelijk wij het ook in onze lage landen in de tachtigjarige oorlog hebben meegemaakt, toen er duizenden zijn omgebracht. Maar wat is gebleken? Dat het bloed der martelaren het zaad der kerk bleek te zijn. Dat, wanneer men er tien ombracht, er honderd voor terugkwamen. Toen, aan het eind van dat bange tijdperk, was Nederland een protestantse natie, met velen, die waarachtig bekommerd waren over hun zonden en die hongerden en dorsten naar de gerechtigheid van Jezus Christus. Doch het scheen wel anders te zijn, toen alle helse machten zich samenspannen om in die Parijse bloedbruiloft het hele protestantisme van Frankrijk in de kiem te smoren.

O, wanneer we die afgrijselijke geschiedenis lezen, dan moeten we oppassen, dat we niet boos worden op God. Dat we zeggen: Ach Heere, waarom hebt U dat nu toegelaten? Nee, God heeft dat niet alleen toegelaten, maar ook bestuurd met Zijn hand. Niet alleen toegelaten. Zal er een kwaad in de stad zijn, dat de HEERE niet doet? (Amos 3:6). Door deze daad heeft God het protestantisme verspreid ook in deze landen. Gods regering gaat ook daarover. Die handen van Christus zijn uitgebreid. Hij, Die ons tevoren zo uitnemend heeft liefgehad, dat Hij Zichzelf in de dood overgegeven heeft, Hij

is dezelfde God, Die zich nu bewijst het Hoofd van Zijn Christelijke Kerk te zijn. Wat voor nut brengt ons dat nu, dat Hij daar zo hoog verheerlijkt is?

Wat voor nut hebben wij daar nu van in ons praktikale dagelijkse leven? Wel: Eerstelijk, dat Hij door Zijn Heilige Geest in ons, Zijn lidmaten, de hemelse gaven uitgiet. En in de tweede plaats: dat Hij ons met Zijn macht tegen alle vijanden beschut en bewaart. Twee dingen dus. Hij giet Zijn hemelse gaven uit en Hij beschut en bewaart ons door Zijn macht tegen alle vijanden. Hij giet hemelse gaven uit. Wat zijn die hemelse gaven? Die hemelse gaven worden hier op aarde maar heel flauwtjes gezien, dat is nog meest verborgen voor onze ogen. Laten we maar beginnen met het voornaamste; dat zijn de eeuwige gaven, de geestelijke gaven, die Hij aan Zijn kerk in de wedergeboorte geeft; te weten: rechtvaardigmaking, heiligmaking en straks heerlijkmaking. Dat zijn de geestelijke gaven. Een "geestelijk gave" is het dus, wanneer iemand stil gezet wordt op de weg van zijn leven en gaat vragen naar de Heere en naar Zijn sterkte. Een geestelijke gave is het, wanneer iemand bekommerd wordt vanwege zijn zonden, zich leert kennen als één, die de dood verdiend heeft, die tegen Gods geboden overtreden heeft. Dat is nu een echte hemelse gave. Iemand, die in het stof buigt voor God; die zegt: Heere, ik wil niet langer tegen U zondigen. Wat het is, weet ik niet, en bekeerd ben ik niet, maar ik kan het niet langer. Mijn zonden zijn mij de dood geworden. Ze doen me smart aan. Reinig mij van al mijn overtredingen. Hoor uit de hemel mijn gebed en vergeef toch al mijn zonden.

Wel, dat is nu zo'n hemelse gave. Daar zie je niet veel schoonheid in. Als je dat van iemand opmerkt, wordt er veelal gezegd: Die doet ook een beetje vreemd, om daar in een hoekje te gaan zitten. We hebben hem wel anders gekend. Vroeger kon hij met ons meedoen, moet je nu zien. Het "lijkt" geen hemelse gave, maar het is het wel, dat treuren, hongeren en dorsten. 't Is net, als met alles van Christus hier op de aarde en met Zijn koninkrijk, 't heeft geen glans en heerlijkheid voor ons door de zonde verdorven oog. Dan kiezen we liever het slijk van de wereld, dan het goud van God. Dan kiezen we liever de drek van de zonde, dan de sneeuw van Gods genade, die vanaf de toppen van de Libanon nedervloeit. Toch zijn het hemelse gaven. Dat wordt gesmaakt door degenen, die het ervaren! Wat nog meer? Wel, wanneer zulk een ziel niet langer buiten God in Christus leven kan, wanneer Hij al meer en meer wordt ontdekt door het licht van Gods Geest. Wanneer hij getracht heeft om het goed te maken, wanneer hij zijn leven in de dienst des Heeren wil gaan besteden en het telkens maar mislukt. Wanneer hij ziet geen man te zijn voor zijn vrouw en geen vrouw voor haar man en geen vader of moeder voor de kinderen en geen mens om in de maatschappij te leven. Wanneer hij zegt: O God, draagt U me nog? Wanneer hij 's morgens opstaat: Heere, mag ik nog leven? Wanneer hij 's avonds naar bed gaat en dan menigmaal uitroept: Heere, zal nu in deze nacht het oordeel voltrokken worden? Kunt Gij het nog langer gedogen, dat zo één de aarde bewoont?

Zulk een, gaat zo klein en nederig van zichzelf denken en zich verfoeien voor

het aangezicht des Heeren. Dat zijn de hemelse gaven. Hemelse gaven, wanneer zulk een in de verborgenheid van het Woord van God ziet en onverwacht en ongedacht eens leest, dat de Heere nu zulke armen van geest zal redden, dat Hij nu zulke verslagenen tot Zich roept. Dan roept zulk een ziel wel eens uit: Heere, kan ik dan ook zalig worden? Kan ik dan ook behouden worden? Kan ik dan ook tot die rij der gezaligden gerekend worden? Mijn God, dan zal ik U eeuwig loven. Dat zijn die hemelse gaven, wanneer ze zo innig verblijd zijn, dat ook zij, □ de grootste der zondaren, □ zich wenden mogen tot de Voorspraak aan de rechterhand des Vaders.

Ook dan giet Hij die hemelse gaven uit, wanneer Hij blijdschap geeft in het hart, in de vereniging met God. Wanneer Hij die waarachtige vrede geeft, die ze nooit gekend hebben. Want de goddelozen hebben geen vrede. Maar dan wordt in beginsel een vrede gesmaakt, die alle verstand te boven gaat. Wanneer een kind van God, een belofte van dat dierbaar Evangelie in zijn ziel gevoelt, dan wordt de hele wereld anders voor hem. Ziet, zegt Hij, Ik maak alle dingen nieuw. Dan komt er in het hart een vrede met de vogels en met de mensen, met iedereen, dan komt er een blijdschap, die we vóór die tijd niet gekend hebben. Dan wordt ons hart met liefde vervuld tot God, Die zulk een zaligheid heeft uitgedacht. Maar ook liefde tot onze naaste. Kortom, waar zouden we beginnen en waar zouden we eindigen, om die hemelse gaven te noemen, die uitlopen op de eeuwige zaligheid, om de storeloze gemeenschap met God te mogen beoefenen.

Laat ons echter ook niet over het hoofd zien, de vele tijdelijke zegeningen, die God ons geeft in brood en water. Hij heeft gezegd, dat die zeker en gewis zullen zijn, dat zullen we niet missen. Dat heeft God beloofd. Hij wil ons ook zegenen in ons gezin. Dat openbaart Hij, wanneer Hij ons zegent met de geboorte van onze kinderen, waardoor Zijn rijk zal worden uitgebreid. Ook dat is een zegen des Heeren. Ik weet wel, velen zien het zo niet, maar toch is het zo. God zegt het en omdat God het zegt, daarom is het waar. Ook al ervaren wij het soms als een last en gevoelen wij de druk van de vele kinderen, die mede door ons op de wereld gekomen zijn. God zegt: Het is een zegen. Niemand torne daaraan! Dat vertrouwen op God in tegenheden, dat steunen op de Heere in dagen van tegenspoed en ellende, dat hopen op Hem, als er schijnbaar geen zicht meer is om te hopen, dat zijn die geestelijke en tijdelijke gaven die Hij uit de hemel afgiet. Dat krijgen we van Christus.

En, vervolgt de onderwijzer, Daarna, dat Hij ons met Zijn macht tegen alle vijanden beschut en bewaart. Alle vijanden, dat zijn de drie doodsvijanden: de wereld, de duivel en ons vlees. Hij zal ons nimmer om doen komen in dure tijd of hongersnood. Hij is de hoogst Verheerlijkte en Hij heeft vorsten en volken in Zijn hand. Hij beschut en bewaart Zijn kerk met Zijn macht tegen al onze vijanden. Satan moge ons verzoeken, maar nooit zullen we wederkeren onder zijn heerschappij. De zonde moge ons verlokken, maar nooit zullen we uit het verbond vallen. Ons eigen verdorven "ik" moge telkens de gemeenschap met God verduisteren, nooit echter zullen we ten einde toe

worden overgegeven aan de dwaasheid van ons hart. Dat is niet omdat wij ons hebben opgericht uit onze doodstaat en niet omdat wij zulke geweldige strijders zijn voor de eer van God. Maar dat is, omdat Christus verhoogd is aan de rechterhand van Zijn Vader en vandaar uit Zijn kerk bestuurt. "Hij zal ze voor geweld bewaren, zegt Datheen, en voor bedrog zeer kwaad". Wij kunnen ons nooit voor bedrog bewaren. 't Is onze plicht, daarvoor dagelijks op onze hoede te zijn, nochtans zullen we telkens vallen. Elke keer weer opnieuw vallen we terug in onszelf en in de wereld en in de zonde en aan de zijde van de duivel. We gaan het met de apostel belijden: Want als ik zwak ben, dan ben ik machtig (2 Kor.12:10).

Als ik zie, dat ik het niet meer kan. Als ik gevoel, dat ik de aanvechting van de duivel niet kan weerstaan en mijn kracht het koninkrijk van Christus niet meer uitbreiden kan en gevoel dat ik mijn "verdorven ik" de baas niet meer kan, dan breid ik mijn handen uit naar de hemel en roep: Heere Jezus, kom Gij dan, en strijdt Gij voor mij. Gij zijt toch alleen verwinnaar in de strijd en geeft Uw volk de zege. Dan zegt de apostel: Ik ben machtig, en waardoor? Wel, hij leunde op de kracht van Jezus Christus. Onze kracht wordt in het stof neergedrukt, wij moeten het tot onze smart steeds ervaren, dat we geen goed kunnen doen. We zouden het wel willen. Krachtens het vernieuwde deel in onze ziel zouden we hier heilig voor God willen leven. We kunnen het niet, en toch leggen we ons daar niet bij neer. We vechten en strijden. Want, wie volharden zal tot het einde zal zalig worden (Matth.24:13). Opgeven nooit. Overwinnen in eigen kracht dat ook nooit, maar nu is Christus daar! O, als dat eens een ogenblik waar wordt. Ik zeg het eigenlijk verkeerd, het is altijd waar, ook al geloven we het niet, of zien we het niet, al liggen we midden in de modder, dan is het nog waar, dat Christus ons niet begeven zal. Zodra het geloof daar vat op krijgt, zodra er een lichtstraal van dat Woord in de duisternis van ons hart valt, dan wordt dat onze grootste verwondering. Ik ontrouw, maar Hij getrouw!

Ik wel gevallen, maar Hij staande gebleven. Ik, van Hem afgeweken als een trouweloze bruid, maar Hij als de Bruidegom heeft mij niet verlaten en niet begeven en heeft mij toegeroepen, nadat ik vele malen bakken uitgehouwen heb, gebroken bakken die geen water houden: Komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven (Jes.55:3).

O, wat een troost; dan is de toekomst niet donker meer. Dan is er perspectief in ons leven, dan is er uitzicht, als je het oog op Christus slaat. Dan kun je toch het leven weer aan. Dan is de verzoeker niet te sterk. O, al was je de grootste van de zondaren, □ met het oog op Hem, □ zal het wel gaan.

Zingen wij eerst nog van Psalm 97 : 1 en 7.

Vraag 52 vraagt ons: Wat troost u de wederkomst van Christus om te oordelen de levenden en de doden? De wereld ziet vooruit. Straks komt het Paradijs, het gaat toch goed op het ogenblik, zeggen ze, we leven in een

welvaartstijd. Als je zo een en ander leest, dan zijn we de heilstaat nabij. Nog een ogenblik, dan leven we allemaal weer in het Paradijs. Als men het maar geloven wil. Doch de kerk van God ziet "opwaarts", die is het afgeleerd om "vooruit" te zien. Wat troost u de wederkomst van Christus? Wij weten het met de hand op Gods Woord, dat het niet beter worden zal hier op aarde. Al mogen we ons dan ook verheugen in een tijdelijke welvaart, het zal niet beter worden; het zal slechter worden, het zal geestelijk afdalen naar de afgrond. Doch de Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde? (Luk.18:8). De satan heeft grote macht. Wee, wee, degenen die op de aarde wonen!

Nadat hij met de aartsengel Michaël gekrijgd heeft, is hij op de aarde geworpen en nu bestrijdt hij de "vrouw", de achtergebleven vrouw, die het kind geboort heeft, de kerk van Jezus Christus. Wij weten, dat we hier op aarde niets te wachten hebben. Wij verwachten geen heilstaat meer op aarde en geen tijd van onbeperkte vrede waarin de satan duizend jaar zal gebonden worden. Het is nú het duizendjarig rijk, we zitten er middenin. Dat is begonnen met de troonsbestijging van Christus en dat eindigt straks, als Hij wederkomt op de wolken des hemels.

Nu is de duivel tijdelijk gebonden, opdat hij niet zou beletten dat de volkeren het Evangelie aanvaardden. Maar nu is het ook de tijd, dat hij zijn laatste krachten inspant tegen het rijk van Jezus Christus. Welnu, wat troost hebben we nu uit de wederkomst van Christus om te oordelen de levenden en de doden? Ach, hoe droevig, het is voor de meesten van ons geen troost. Wanneer ik u hoofd voor hoofd er naar vraag: is dat niet, uw troost, dat straks de hemelen gescheurd worden en dat de elementen der aarde brandend zullen vergaan? Dan zeggen velen van u: Man, ik moet er niet aan denken. Als ik er aan denk, in de eenzaamheid, dan rijzen mijn haren te berge. Dan vrees ik met een grote vrees. Ik hoop maar, dat ik het niet behoef te beleven. Ik hoop maar, dat die toekomst van Christus nog ver weg is.

Ach, al zou het nog wat uitgesteld worden, de dag van onze dood is de dag van Zijn wederkomst, want tussen de dag van onze dood en de dag van Zijn wederkomst is er voor ons geen tijd meer. Wanneer we sterven is het voor ons eeuwigheid en dan is aan alle tijdsbegrip een einde gekomen. Dus verlang maar niet, dat die dag nog ver weg zal zijn; betracht liever uw dagen, die u nog toegemeten zijn, in de vreze des Heeren door te brengen. Roep Hem liever nu aan, in die korte tijd, die Hij ons nog gegeven heeft tussen wieg en graf. Voor velen van u is het geen troost, het is zelfs voor vele kinderen Gods geen troost, omdat ze dikwijls zo ver van de Koning en Zijn heerlijkheid afleven. Omdat het zo dikwijls om míj gaat in plaats van om Hem. Maar als het om Hem te doen is, dan verbeid ik die dag met een zeer sterk verlangen, dan verwacht ik Hem, meer dan een wachter op de morgen. Wanneer het om mezelf gaat, wanneer ik nog niet genoeg heb, nog niet bekeerd ben en dit en dat nog gebeuren moet in mijn leven, dan zeg ik wacht nog even, er moet eerst nog wat gebeuren.

Maar, wanneer het om de eer van God gaat, dan verlangen we naar Zijn komst, wanneer de gruwelen der aarde zullen ophouden en alle knie zich zal buigen voor koning Jezus. Dan roepen we met de Geest: Kom Heere Jezus, ja, kom haastelijk. Doch wanneer de zonde drukt en de liefde ons hart naar boven trekt, dan verwachten we die komst zo spoedig als het maar kan. Dan gaat het gebed op uit onze ziel: Heere, hoe lang nog? Dat ik dan in alle droefenis en vervolging met opgerichten hoofde even Denzelfde die zich te voren om mijnentwil voor Gods gericht gesteld en al den vloek van mij weggenomen heeft, tot een Rechter uit den hemel verwachtte. O, wat een troost noemt hier de onderwijzer. Wanneer de Rechter uit de hemel komen zal. Misschien zouden we nog sidderen, wij die Zijn aangezicht aanschouwd hebben in gerechtigheid, maar nu zegt de onderwijzer, het is Dezelfde hoor. U hoeft niet te vrezen! Christus stond in de hof van Gethsémané en Hij sprak: Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan. (Joh.18:8). Hij, Die verworpen werd in de plaats van Barabbas. Hij is Dezelfde Die Zich doodliefde aan het kruis, Die Zijn kinderen onder de dreigingen van het goddelijk recht weghaalt en in onze plaats aan Gods gerechtigheid genoeg deed. Straks niet meer met die doornenkroon en met die spotmantel omhangen en met die rietstaf in Zijn hand, maar met een kroon van louter goud en in een blinkend wit kleed. Johannes heeft Hem aanschouwd, zoals we lezen in Openb.1 vanaf vers 13: En in het midden van de zeven kandelaren Eén, den Zoon des mensen gelijk zijnde, bekleed met een lang kleed tot de voeten, en omgord aan de borsten met een gouden gordel; En Zijn hoofd en haar was wit, gelijk witte wol, gelijk sneeuw; en Zijn ogen gelijk een vlam vuurs; En Zijn voeten waren blinkend koper gelijk, en gloeiden als in een oven; en Zijn stem als een stem van vele wateren. Toch Dezelfde, Die we gezien hebben in Gethsémané en in de kribbe. Hem, Die we zegenend naar de hemel zagen heenvaren, zal alzo wederkomen.

Ik weet wel, kinderen Gods, vooral gij, die met uw schuld en zorgen tobt, dat u menigmaal bevreesd bent. Het is ook dikwijls in mijn hart: Heere, als het nu vandaag eens gebeuren zou, dat Gij kwam, zoudt Gij mij dan wel kennen, uit die grote hoop, uit die miljoenen, uit al die mensen, die uit de aarde zullen opstaan op het geroep van die archangel, die blazen zal op de grote bazuin? Zal dan Uw gunstrijk oog wel op mij rusten en zult Gij dan mij eruit halen? Misschien bent u maar alleen uit geheel uw geslacht of uit uw gezin waarin u leeft. En dan mij aan Uw rechterhand stellen? Ik kan het bijna niet geloven, het is zó groot. Gij, Wiens ogen vuurvlammen zijn, zult Gij dan mij niet verteren en tot mij niet zeggen: Ik heb u nooit gekend? Zal het dan alles geen bedrog of zinsbegoocheling geweest zijn in mijn leven? Zal ik het mij niet alles ingebeeld hebben, zonder dat het ooit uit de hemel in mijn hart geopenbaard is?

Als u zich toetst aan die vlamme Rechter uit de hemel, dan mocht u misschien verschrikt worden, maar toetst u toch uw hart aan die Man van smarten. Zeg eens, zijt ge voor Zulk Een verschrikt of keurt ge Hem al uw

liefde waardig? Zegt ge: Heere, ik zal U al mijn liefde waardig schatten, wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten, daar Gij mij lief gehad hebt en mij trok uit de kuil der zonde. U zoekt mijn hart, mijn oog blijft op U staren. Dan is het Dezelfde, Die straks komt. Als ge Hem hier liefhebt dan behoeft ge voor die dag niet te vrezen. Als ge Jezus bemint met uw ganse hart, geen nood, als Hij dan straks in Zijn blinkend kleed zal verschijnen, dan zal uw hart niet meer vrezen. Dan zult ge met blijdschap de hemelen zien scheuren. Dan zal er geen ogenblik meer zijn dat u bedroefd bent.

En vanaf het moment, dat uw oog Hem aanschouwt, dan zal de hemelse vrede uw ziel vervullen. Wanneer de engelen u op zullen nemen en u Christus tegemoet zullen voeren in de wolken en in de lucht en u altijd bij Hem zal mogen zijn. Hij, die hier het oordeel waardig is geworden; die zich hier gebogen heeft onder de vloek der wet, zal straks niet meer geoordeeld worden. Voor Gods kinderen zal het oordeel geen verschrikking zijn. Het oordeel, dat straks Gods kerk overkomt, zal hen ten goede zijn. Dat zal een oordeel zijn, waarin ze vrijgesteld worden tegenover de wereld, omdat Hij zich voor Gods gericht gesteld heeft en al de vloek voor mij weggenomen heeft. Hem tot een Rechter uit de hemel verwachte, Die al Zijn en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen zal, maar mij met alle uitverkorenen tot Zich in de hemelse blijdschap en heerlijkheid nemen zal.

Straks wordt het benauwd op de aarde, maar dan, als de nood op het hoogst is, als satan denkt toe te slaan en het laatste deel van Gods kerk van de aarde denkt weg te nemen, dan zal Hij komen. Het is geen wraaklust van de Heidelberger, als hij zegt: dan zal Hij Zijn en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen.

Anders had hij moeten zeggen: al mijn en Zijn vijanden, maar hij zegt: Het zijn Zijn vijanden en omdat het Zijn vijanden zijn, zijn het ook mijn vijanden. Zou ik niet haten, Heere! die U haten? en verdriet hebben in degenen, die tegen U opstaan (Ps.139:21)? Dan zullen de vijanden van Christus, die ook mijn vijanden zijn hier op aarde, in de eeuwige verdoemenis geworpen worden. O, hoor toch wat een zware klank, maar nog zwaarder zal de werkelijkheid zijn, dan dat het woord uitdrukt. Men ziet, dat er twee soorten mensen zijn, mensen die op Barabbas stemmen en mensen, die op Jezus stemmen, een tussenweg is er niet. Zo zijn er nu ook twee soorten mensen, het zijn vijanden van Christus en die zullen in de eeuwige verdoemenis geworpen worden, of wij behoren bij de uitverkorenen, die de hemelse blijdschap zullen erven.

En dan blijkt het ook wel, dat er niets van ons bij komt. Waarom we zo uitnemend verhoogd zullen worden, zelfs boven de engelen? Het sluit alle verdienste van mijn zijde uit. Dat zijn degenen, die door Gods genade zijn verkoren, die hier in de tijd worden opgezocht, die met Hem gesteld worden aan Zijn rechterhand. Wat zal dat onderscheid groot zijn. Daar zullen staan de koningen met hun ministers en hun onderdanen. Daar zult gij staan, gemeente, en ik zal daar staan. Daar zullen wij staan naast onze kinderen. Dan

zal er geoordeeld worden, een oordeel dat rechtvaardig zijn zal. Daar zal gevonnist worden naar het wetboek dat God ons gegeven heeft.

Dan zal de Heere aan de koningen vragen, hoe ze geregeerd hebben en God zal aan ons als onderdanen vragen of we gehoorzaamd hebben aan de wetten des konings. Daar zal God aan u vragen, mijn geliefde hoorders: Wat ge met het Woord hebt gedaan? Dan zal God aan mij vragen: Hoe hebt ge dat Woord gepreekt? Hebt ge uw ziel vrijgemaakt van het bloed van uw hoorders? Hebt ge aangedrongen gelijk een herder achter de kudde? Hebt ge uit liefde de boodschap der verlossing gepreekt? Hebt ge geroepen tot de zuivere fontein van heil en zaligheid en hebt ge gezegd tot degenen, die niet wilden komen, die Bar-abbas verkozen, dat ze voor eeuwig in de verdoemenis geworpen zullen worden? En gemeente, wat moet u dan antwoorden, als Christus vandaag zal komen? Durft gij dan te zeggen, dat ge het niet geweten hebt? Dat durft u toch niet? Wanneer ge nog vreemdeling van God zijt, dan verkondig ik u, dat de deur nog geopend is. Maar, als het teken van de Zoon des mensen gezien wordt, dan niet meer. Wat zal het erg zijn, om tot de vijanden van Jezus gerekend te worden. Verdoemen is weggedaan worden, teniet gedaan worden, verlaten, vergeten, eeuwig overgegeven in het nare verderf. We wensen niet op uw gemoed te werken, maar op uw hart. Want gemoedelijke indrukken gaan straks weer voorbij, maar draag het mee in uw hart. Laat het op uw verstand inwerken. We hebben een redelijke godsdienst. We zijn geen kuddedieren.

Eeuwig, wie zal het ooit uitspreken, zonder eind na miljoenen jaren nog niet. Denk er eens aan: Maar mij met alle uitverkorenen... wat zal dat groot zijn, daar kan ik maar van stamelen, dat ben ik me bewust, mij in de hemelse blijdschap en heerlijkheid nemen zal. Daar wordt hier een straaltje van ondervonden. Net zoveel als wanneer ik een straaltje van de zon op mijn lichaam voel, zo voel ik ook een straaltje van die hemelse Zon. O, wat zal het dan zijn, de Zon te mogen omhelzen en eeuwig in die Zon en in het licht van die Zon ons te mogen vermaken en in de onmiddellijke nabijheid in de aanraking van die Zon, Jezus Christus, te mogen wandelen. Een hemelse blijdschap hier op aarde reeds gesmaakt; maar hier altijd nog met veel kommer en smart. Hier ben ik zelfs in deze uitnemende blijdschap, nog een stofbewoner, een kind van deze wereld, maar straks niet meer.

Wanneer de vogel de kooi ontvloden is en in de ruime lucht gaat ademen en boven lucht en wolken opstijgt tot God, dan ga ik op tot Gods altaren, zegt de kerk, tot God, mijn God, de Bron van vreugd. Een hemelse blijdschap en heerlijkheid, gelijk geschreven is in 1 Kor. 2 : 9 Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben, en dat tot in alle eeuwigheid. Nooit moede te worden van te roepen: heilig, heilig, heilig is de Heere der heirscharen. Nu, Hem Die het Lam is en op de troon zit, Hem zij de lof, de eer en de aanbedding en de dankzegging.

Kom, kinderen, zou je de Heere niet zoeken? Meisjes, jongens, ouders, zou je

niet elk uur, dat je leeft, besteden om naar God te vragen en Hem te zoeken. Hij is nu nabij. Zijt ge onbekeerd, dat is niet het ergste. Weet u wat het ergste is? Dat u onbekeerd wilt blijven, dat u voort wilt gaan in uw eigen leven, dat is het ergste. En zie nu de uitkomst daarvan eens. U zult u doodleven in de zonde en eeuwig verdoemd worden en daar tegenover zo'n grote zaligheid. God heeft in Zijn verbond gezworen en met het teken van de doop bevestigd: geen lust in uw dood te hebben. Hier, zegt de Heere: geef Mij uw hand en komt tot Mijn heiligdom. Al had u dan een lamme hand of een dode hand, Jezus zou hem gezond maken. Roep er maar om, bid er maar om. U hebt het niet verdiend, dat zult u het beste ervaren, als God het doet. Daar begrijpt u in uw natuurstaat niets van. Maar straks, als God uw roepen gehoord heeft, dan zult u ervaren, dat u niet verlost bent om úw roepen en úw werken.

Straks, als we met Hem de hemel zullen binnengaan, dan zullen we het pas naar juiste waarde kunnen schatten wat het is. "Mij met alle uitverkorenen" Alle geroepenen en van eeuwigheid verordineerden, allen door het bloed gekochten zullen in die heerlijke blijdschap zich verlustigen. Kom, volk, is dat nu geen toekomst, waar u blij mee kan zijn? Zou u dan nog langer in het stof leven? Kom, zeg het eens, is Hij dan uw Koning niet meer, is Hij uw één en alles niet; zoekt u Hem dan niet met uw ganse hart? Is Hij dan niet het leven van uw ziel? Begeert u dan niet om bij Hem te zijn? Laat het dan uitkomen in uw wandel, dat u geen aardbewoner meer bent, dat u een vreemdeling bent op deze wereld en dat u een beter vaderland zoekt. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.